

[K. Helveg Petersen.]

hensigtsmæssigt her ved første behandling at komme ind på mange af de interessante enkeltheder, der findes i lovforslaget. Jeg skal holde mig til nogle enkelte hovedpunkter.

Der opstilles i lovforslaget faste kriterier for udlevering i det omfang, det stort set er muligt. Spørgsmålet om, hvorvidt udlevering skal finde sted, må fortsat i en vis udstrækning bero på et skøn; men det bestemmes nu udtrykkeligt, at skønnet kan undergives domstolsprøvelse, hvis den person, hvorom det drejer sig, ønsker noget sådant, og det må anses for at være en betydelig fordel. Der pålægges i intet tilfælde pligt til udlevering, og jeg har forstået, at der for fremtiden ikke vil blive indgået traktater med andre lande, hvorved der pålægges Danmark pligt til udlevering.

Jeg er glad for § 7, hvori det hedder, at udlevering ikke må finde sted i særlige tilfælde, nemlig hvor det under hensyn til den pågældendes alder, helbredstilstand eller andre personlige forhold antages, at udlevering vil være uforenelig med humanitære hensyn. Jeg synes, det er væsentlige hensyn, der er anført i denne paragraf.

Det fremgår af bemærkningerne, at der består en række bilaterale traktater, der pålægger Danmark pligt til udlevering, og jeg noterer med tilfredshed, at justitsministeren har taget skridt til revision af disse traktater. Det er påkrævet; mange af traktaterne er overordentlig gamle: traktaten med Belgien er fra 1876, traktaten med Frankrig fra 1878 og traktaten med Spanien fra 1890. Det er egentlig forbløffende, at man i en tid, hvor der sker så mange ændringer også inden for retsvæsenet, stadig væk må søge hjemmel i sådanne gamle bestemmelser.

Der er en enkelt af disse traktater, der giver mig anledning til et par bemærkninger; det er den dansk-britiske udleverings-traktat — og jeg gør her opmærksom på, at Storbritannien endnu ikke, så vidt det fremgår af bemærkningerne, har tiltrådt konventionen af 1957. Det hævdes i bemærkningerne til lovforslaget uden forbehold, at denne traktat med England er gældende i forhold til forskellige nye stater; der ved opnåelse af selvstændighed i forhold til Storbritannien er, som det hedder, succe-

deret i dette lands retsstilling efter traktaten. Jeg skal ikke gøre mig klog på folkeret, men stemmer det virkelig overens med folkerettens almindelige regler om statsuccession, at den dansk-britiske udleverings-traktat uden videre gælder for en ny stat, der er blevet selvstændig efter at have været undergivet britisk koloniherrredømme? Mens det ikke kunne være så betænkeligt at lade traktaten gælde for britiske kolonier, protektorater eller mandatområder, hvor britiske retsprincipper ville være gældende, synes jeg, det er at gå meget vidt at acceptere traktatens gyldighed i forhold til en ny stat, hvis retssystem vi er uden noget indgående kendskab til, og der vil jo være tilfælde, hvor man ikke med god samvittighed kan udlevere en person til retsforfølgning i en ny stat, der er opstået ved en tidligere kolonis frigørelse. Det vil, synes jeg, være af stor interesse at høre, hvad man siger herom, bl. a. inden for FN's folkeretskommission, hvor man formentlig arbejder med hele dette spørgsmål.

Jeg vil gerne gøre et par bemærkninger til § 5, der principielt set er meget betydningsfuld. Det fastslås kategorisk i § 5, stk. 1, at udlevering for en politisk forbrydelse ikke kan finde sted; men omfatter handlingen tillige en lovovertrædelse af ikke-politisk karakter, kan en udlevering ifølge stk. 2 finde sted, såfremt handlingen overvejende er af ikke-politisk karakter. Se, det er jo et meget vanskeligt skøn, det hermed pålægges myndighederne at udøve, og man kan vel frygte for, at forudsætningerne for at udøve et sådant skøn ikke uden videre vil være til stede hos dem, der bliver sat til at varetage opgaven.

Kan man overhovedet forvente, at personer, der ikke har levet i et samfund, hvor politik er en kriminel handling, skal kunne bedømme handlingens mere eller mindre politiske karakter? Jeg tror, det ville være rimeligt, om man slettede stk. 2 i § 5 og i stedet for udbyggede stk. 1 på linje med en tilsvarende bestemmelse i den europæiske udleveringskonvention, sådan at bestemmelsen fik en udformning, der fastslog, at udlevering for en politisk forbrydelse eller en lovovertrædelse, der har forbindelse med en politisk forbrydelse, ikke kan finde sted.

Et andet principielt problem behandles